

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı 7 Sayı 85
Kasım 1998

mavi bir bulutun
öyküsü

Mavibulut

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

ISSN 1300-3291
Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 7 * Sayı: 85 * Kasım 1998

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

Abone Servisi:

Selma Erdoğan

*

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 450.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 4.950.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

*

Baskı: Yayılcık Matbaası (567 80 03)

*

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

Kapak: Fatih Erdoğan

MERHABA,

Baykuşlar gerçekten de smokin giymiş beyefendilere benzerler. Yani adları kendilerine çok yakışır. Dişi baykuşlara da "bayankuş" mu denilseydi acaba?

Adları kendilerine yakışan insanlar da vardır. Ben küçükken bir tamirci amca vardı, adı: Mehmet Çekiç. Sizin de arkadaşlarınız arasında adı veya soyadı kişiliğine çok uyanlarınız olabilir. Varsa bize yazın.

Yeni yıla bir ay kala size Kırmızıfare'nin biraz değişeceği müjdesini artık verebiliriz. Aralık sayısında bu değişimin nasıl bir değişim olduğunu göreceksiniz. Bir süre için (zor günlerimizde) azaltığımız sayfalarımızı, abone sayımızın yeniden tırmanmaya başlamasından cesaret alarak arttırıyoruz, ama hepsi bu değil.

Fatih Erdoğan

Baykuş 21. sayfamızda

Fındıkfaresi

Aboneliklerini
yenileyerek ücretsiz
fotoğraf baskılı tişörtlerini
alan abonelerimiz:

Alper Alimoğlu

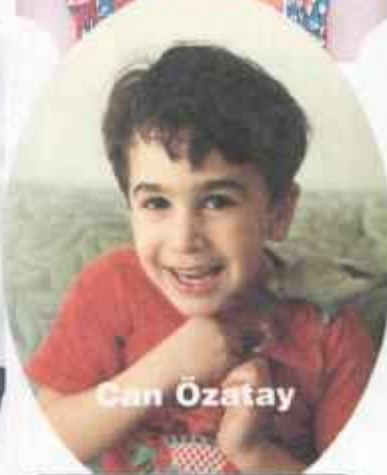
Aslı Uludağ

Bahar Ataç

Buse Kırkaş

Can Özataş

Cem Mura

Cemre
Şenese

Damla Kırkalı

Deniz Barut

Rüyanda Beni de Gör

Gülten Karlı

Resimler: Mehlika Baş

"Biliyorsunuz yarın bir nisan, şaka günü. Bir şeyler yapmak istiyorsanız, öğretmenimiz gelmeden konuşalım."

Sinan hemen oturduğu yerden atıldı, "Ne yani, bir şeyler yapmak istiyorsanız yapalım! Başkan seçildin diye kendini bir şey sanıyorsun... Sen bir şey yapmak istiyor musun?" dedi arkadaşlar güldüler.

"Yapmak istemez miyim? Elbette istiyorum," dedim.

Bu sefer Sinan, "Peki önerin nedir? Önce sen ne düşündüğünü söyle de, biz ona göre düşündüklerimizi söyleyelim," dedi.

"Karşıkı sınıfla sınıflarımızı değiştirelim."

Ben, beşinci sınıf öğrencisiyim. Bizim sınıfta her ay sınıf başkanı seçilir. Bu, birinci sınıftan beri böyledir.

Geçen ay sınıf başkanlığına ben seçildim. Mart ayının son günü. Son teneffüste, "Arkadaşlar!" dedim,

"Olmaz, onu geçen yıl yapmıştık. Bayat numara," dedi Sinan.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordum,

"Bilmem aklıma gelmiyor," dedi.
"Aklıma gelirse, söylerim."

Öyle kızdım, öyle kızdım ki Sinan'a. Sanki sınıfta ondan başka kimse yok. Sanki bir tek onun kafası çalışıyor. Biliyorum, ya çıkışta ya yarın sabah en güzel öneriyi Sinan getirecek. Getirsin. Güzel de olsa onun görüşünü kesinlikle dinlemeyeceğim. Çünkü karşısındakini küçümseyerek konuşması sinirime

dokunuyor. Az daha konuşsaydı, vuracaktım gözünün üstüne yumruğu. Bir parça canı var zaten. İşte böyle. Neyse sonra öteki arkadaşlara da söz hakkı verdim. Keşke vermez olaydım. Her kafadan bir ses çıktı. Sonunda öğretmenimiz geldi de, ortalık yatıştı. Ben de yerime oturdum.

O gün akşama kadar kendime kızdım. Niye Sinan'ın gözüne bir yumruk indirmedim ki. Yalnız Sinan'a mı? Onun söylediklerine gülen Sarı Kafa'yla, Cingöz'e de. Ama suçun büyüğü bende. Hiç onların görüşlerini almamalıydım.

Başkan dediğin bir karar almalı. Aldığı kararı, "Böyle yapacağız," diyerek arkadaşlarına bildirmelidir. Bundan sonra kimseden görüş almayacağım... Bayat numaraymış! Aslında en güzeli benim düşündüğümdü. Sanki kendileri ne bulacaklar. Çok bulurlar! Kararımı verdim ama. Başkanla alay etmek neymiş göstereceğim onlara. İş baştan sıkı tutmalıyım... Sabah okulun bahçesine adımımı atar atmaz Sinan'ın gözüne öyle bir yumruk indireceğim ki.

Sinan'a, arkadaşlara ve kendime kızmaktan yorulmuştum. Akşam erkenden uyudum. O gece şöyle bir rüya gördüm:

Sözde padişah olmuştum. Som altından yapılmış tahtıma kurulmuş oturuyordum. Kapıdaki nöbetçiye, "Vezirlerim tez huzura gelsinler!" diye büyürdüm. Çok geçmeden üç vezirim de geldi. Üçü de huzurumda el pençe durdular, "Buyurun Padişahım!" dediler. "Sarayın kapısına heykelimi diktirmek istiyorum. Sizin de görüşlerinizi almak istedim. Önce sen söyle büyük vezirim. Ne düşünüyorsun bu konuda?" dedim.

"Devletlim!" dedi büyük vezirim, "Siz halkımız için çalışırsanız, kendinizi halka sevdırırseniz eğer, halk zaten sizin heykelinizi diker. Hem de yalnız sarayın önüne değil, ülkenin her yerine dikerler kıymetli heykelinizi."

Bu sefer aynı soruyu ortanca vezirime sordum. O da, "Büyük veziriniz doğru söylüyor, devletlim.

Sarayın kapısına heykel diktireceğinize şehrin göbeğine saat kulesi diktirin. Çok işe yarar dedi," dedi.

Ortanca vezirimin bu düşüncesi hoşuma gitti. Hemen küçük vezirime sordum, "Kule kare mi olsun? Silindir mi?"

"Silindir olsun."

Büyük vezirim, "Kare olsun!" diyerek diretti.

"Offf! Çekilin başımdan. Kafam şişti." dedim. "Nöbetçi!"

Nöbetçi geldi, "Atın bunları zindana, bir işe yaradıkları yok, üstelik kafamı da karıştırdılar."

Vezirlerimin üçünü de zindana attırdım. Kalktım, odamda hızlı hızlı yürüdüm. Her ağızdan başka söz çıkıyordu. Kimin güzeli söylediğini bir türlü anlayamıyordum. Nene gerek senin onun bunun görüşlerini almak.

Heykelini mi diktirmek istiyorsun, diktir. Kime ne? Kim karıştır? Benim yaptığım da iş mi şimdi? Bu ne demek istedi? O ne demek istedi? Alacaksın görüşleri önüne. Koyacaksın tasın içine. Şöyle bir tutacaksın. Evirip çevirip bakacaksın. Tası şöyle bir karıştıracaksın. Uzağa koyup bir de uzaktan bakacaksın. Olmadı bir de yakından bak. Daha olmadı, bir parmak at, tadına bak. Kefeye koy, tart. Ölç, biç. Hangisi az geldi, hangisi çok geldi, uğraş dur işin yoksa.

Hemen kararımı verdim. En iyisi benden başka kimseye kulak asmamak.

"Nöbetçi!" diye seslendim. Yeniden tahtıma kuruldum. Nöbetçi geldi, "Buyurun padişahım!"

"Tez, dünya doktorunu çağır."

Az sonra dünya doktoru huzuruma geldi. "Buyursunlar efendim!" dedi. "Beni kopyalamamı istiyorum. Benim gibi üç tane ben istiyorum," dedim.

Dünya doktoru cebinden mezura çıkardı. Beden ölçülerimi aldı. Çıktı. Rüya bu ya, az sonra üç tane benle birlikte huzuruma geldi. "Çekilebilirsin," dedim doktora. Hiç unutmur muyum? Bir kese altını koydum avcuna.

Bir ben, iki ben, üç ben. Üçü de aynı şeyi düşünür. Aynı şeyi söyler. Bir de ben, dört ben. Dördümüz de ben. Benlerimi aldım karşıma. "Benlerim," dedim, "Sarayın önüne heykelimi diktirmek istiyorum. Ne dersiniz?"

Üçü de, "Biz de aynı şeyi düşünüyoruz. Diktirelim," dediler. Sevindim. Aynı şeyleri düşünmek ne güzelmiş. Hemen sarayın heykeltraşını çağırttım. "Sarayın önüne heykelimi dik," dedim.

"Sarayın önüne benim de heykelimi dik," dedi birinci ben.

"Benim heykelimi de onun yanına dik," dedi ikinci ben.

"Benimkini de onun yanına!" dedi üçüncü ben.

Ertesi gün sarayın önüne dört heykel dikildi. Dördü de ben. Biraz tuhaf ama. Olsun.

Dört ben yanyana dizildik. Hayran hayran heykellerimizi seyrettik.

"Yahu!" dedim benlerime, "Şu koca ırmağın ötesinde bir köyümüz var. Olur ya bir ihtiyaçları vardır. Saraya gelmek isterler. Gelemezler. Bir köprü yaptırayım da, üzerinden kolayca geçsin zavallılar. Ne diyorsunuz?"

"İyi olur. Bir köprü de ben yaptırayım," dedi birinci ben.

"Evet, zavallılar, gelirler, geçerler. Bir köprü de ben yaptırayım," dedi ikinci ben.

Belki de bize bir armağan getirirler. Ama köprü yok ki nasıl getirsinler? Bir köprü de ben yaptırayım," dedi üçüncü ben.

Köprüleri yaptırdık. Yan yana dört köprü. Sarayın penceresinden köprülerimize bakıyorduk. "Ne saçma!" dedim. "Siz niçin köprü yaptırdınız? Bir köye dört köprü olur mu ha? Siz de başka bir şeyler yaptırıydınız."

"Ben benim," dedi birinci ben.

"Evet, farklı düşünemeyiz," dedi ikinci ben.

"Sen ne düşünüyorsam, ben de onu düşünüyorum," dedi üçüncü ben.

Birden sıkıntılar bastı beni. "Herkes aynı şeyi düşünüyor. Herkes aynı şeyi yapıyor. Bu nasıl iş? Ben köprümü yıktırıyorum!" dedim

"Ben köprümü yıktırıyorum!" dedi birinci ben.

"Ben köprümü yıktırıyorum!" dedi ikinci ben.

"Ben köprümü yıktırıyorum!" dedi üçüncü ben. Bu sefer iyice sinirlendim. Herkesin aynı şeyi düşünüp, aynı şeyi yapması ne sıkıcıydı. Hayatımın ne tadı, ne de tuzu kalmıştı. Şu benler... Ben ne yapıyorsam aynısını yapıyorlar.

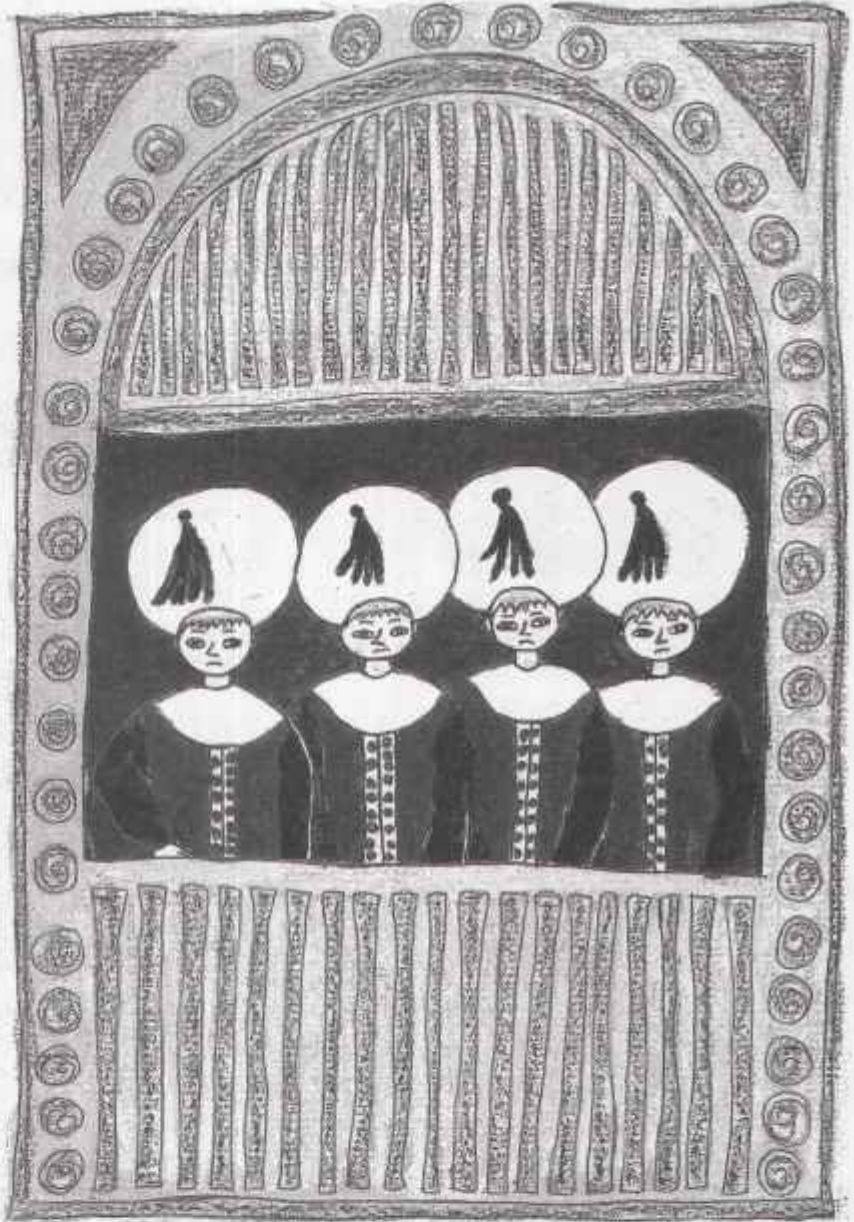
"Nöbetçi!"

"Buyurun padişahım!"

"Atın benleri zindana! Vezirlerimi getirin bana. Beni değil! Ben gerçek padişahım! Zindanda dört ben! Ben şimdi ne yapacağım bu benlerle!"

"Ben şimdi ne yapacağım bu benlerle?" diye bağıra bağıra uyandım. Sabah olmak üzereydi. Kalktım, çabucak üzerimi giydim. Aklıma sınıfım geldi. Elli kişilik bir sınıf. Hepsisi de ben.

Benim gibi düşünüyor, benim gibi konuşuyorlar. Ne korkunç! Ne korkunç! Sinan'ın gözüne yumruk atmayacağım. Sinan neyse o olsun. Tabii ki benim gibi olmayacak. Yoksa hayatın tadı çıkar mı?

Tatsız tuzsuz bir şey olur hayat.

Sınıfa girer girmez çarçabuk arkadaşlarımın görüşlerini aldım. Birlikte karar verip, uyguladık. O gün günlerin en güzelini yaşadık.

İNSANLIĞIN UZUN YOLCULUĞU

pusulanın keşfi

Serbest hareket eden mıknatıs iğnesi, yerkürenin manyetik alanlarının etkisiyle kuzey ve güney kutuplarını gösterdiğinden yönümüzü belirlemememizi kolaylaştırır. Mıknatısın bu özelliğinden yararlanarak ilk pusulayı yapanlar Çinliler olmuşlardır. Bu pusulaya "mıknatıs arabası" adını vermişlerdi. Küçük bir araba üzerinde ufak bir mıknatısa takılı bir heykelin kolu güneyi gösterirdi. Bu pusula Çin'de milattan sonra 235 senesinden itibaren kullanıldı. 8. yüzyılda Araplar mıknatıs iğnesini buldular. Kristof Kolomb keşiflerinde pusuladan yararlandı. Bilimin gelişmesi ve tekniğin ilerlemesi sayesinde pusula, deniz, kara ve hava yolculuklarında yön bulmada hiç yanılmayan bir alet olarak gelişti. Pusulanın icadı yeni toprakların keşfini sağladığından çok önemlidir.

Ayşegül'e Ne Oldu?

macera

Komiserin aynen tekrarladığı sözler hepimizi kendimize getirmişti.

"Evet, ama kız nerede?"

Kız dediği Ayşegül'dü ve akşam bizden ayrıldıktan sonra evine dönmemişti. Komiser bir şeyler anlayabilmek için hepimizle konuşmuş, ama ortaya yalnızca şu sonuçlar çıkmıştı:

1) Ayşegül yanımızdan eve gitmek üzere ayrılmış ama eve gitmemişti,

2) Robin Hood adlı kitabı benim annem babam, Ayşegül'ün annesi babası, Aslı'nın annesi babası, Orhan'ın annesi babası, Mustafa'nın annesi babası, komiser, polis memuru dahil o çevrede hiç kimse okumamış, hatta filmini bile görmemişti.

3) Hepsini de söz birliği etmiş gibi, Robin Hood'un kısa bir özetini vermem için durumun pek uygun olmadığını söylüyorlardı.

4) Komiser her sözü iki kez tekrarlamazsa anlamakta güçlük çekiyordu.

5) Zenginden çalıp yoksula vermek günümüz yasalarına göre suçtu. Robin Hood günümüzde yaşasaydı, hemen yakalanıp hapse atılırdı.

6) Karakoldaki sandalyelerden biri gıcırıyordu.

Bu sonuçların değiştiremediği en önemli gerçekse sevgili arkadaşımız Ayşegül'ün nerede olduğunu hâlâ bilmiyor olmamızdı.

Komiser, mutlaka buluruz endişelenmeyin, diyerek bizi evlerimize yolladı. Orhan, Mustafa ve Aslı da bize geldiler. Annem sokağa çıkmamıza izin vermemişti. Halının üstüne oturup kalmıştık. Annem bir tabağın içinde üzerine reçel sürülmüş ekmek dilimleriyle geldi. Gözleri hâlâ ıslaktı. Bir yandan ekmeklerimizi yerken, bir yandan da Ayşegül'ü konuşmaya başladık. Nereye gitmiş olabilirdi?

"Bence kaçırıldılar!" dedi Aslı.

İrkildik. Aslı'nın öyle her şeyi pat diye söyleme alışkanlığı vardır. İnsana

Fatih Erdoğan

hazırlanma fırsatı bile vermez.

"Nasıl yani?" dedi Orhan.

"Ne demek nasıl yani? Hiç siz filmlerde çocuk kaçırma sahneleri görmediniz mi? İşte öyle kaçırmak."

Olabilir miydi? Aslı'nın söyledikleri çok da anlamsız değildi. Zaten kaçırılmasa şimdiye kadar ortaya çıkmaz mıydı?

"Olabilir," dedim yüksek sesle.

"Evet, olabilir," dediler onlar da.

Ayşegül kaçırılmıştı! Bunu böyle dile getirince insanın tüyleri diken diken oluyordu. Kaybolmak başka türlü bir şeydi. Kayboldu, denince insan o kadar korkmuyordu, çünkü kaybolmak tek başına da yapılabilecek bir şey. Yanlış bir sokağa sapıp kaybolabilirsiniz. Ama kaçırılmak öyle mi? Kaçırılmak tek başına olmaz. İnsan hiç kendi kendini kaçırabilir mi? Böyle olunca da insanın aklına o 'başka birileri'nin nasıl birileri olduğu geliyor. Acaba nasıl birileri?

Öfff! Ayşegül, Ayşegül, neredesin?

Ayşegül'ün kaybolması ilk anda biraz heyecan vermişti hepimize. Orhan da, Mustafa da ciddi yüzle yorumlar yapıyor, ama sanki böyle bir olayla karşılaşmış olmaktan dolayı gizli bir mutluluk duyuyorlardı. Ama akşama doğru sıkılmaya başladık, çünkü endişeleniyorduk. Aslı durmadan, "Ben size dedim, Ayşegül kaçırıldı," diye

tekrarlıyordu.

Büyüklerin davranışları da değişmeye başlamıştı. Annem ve öteki komşu kadınların tümü Ayşegül'ün annesini rahatlatmak için onların evine gitmişti. Ama hepsi sabahkinden daha gergindi. Çünkü çocuktur, bir yerlerden çıkar gelir, diye düşünmeyi de bırakıyorlardı yavaş yavaş. Çünkü yeniden akşam oluyordu ve Ayşegül ortalıkta yoktu.

Ayşegül'ü kaçırانlar ne diye kaçırılmış olabilirlerdi ki? Bu soruyu yüksek sesle yineledim.

Orhan, "Evlenmek için olabilir," dedi. "Ben bir filmde görmüştüm. Adam köyün ağasının kızını kaçırıp evleniyordu."

"Evlenmek için mi? Ayşegül'le mi? Kaçırılmış bunlar..." dedi Aslı.

Mustafa, "Hımmm... Hımmm... Olabilir," dedi. Bu "Hımmm"ları komiserden öğrenmişti. "Olabilir. Olabilir."

Bu, her şeyi iki kez söylemeyi de komiserden öğrenmişti. Mustafa sabahtan beri her şeyi iki kez söylüyordu. Eğer siz ona bir şeyi iki kez söylemişseniz, o bu kez aynı şeyi dört kez tekrarlıyordu.

"Ayşegül evlenmek için çok küçüktü," dedim. "Onu evlenmek için kaçırılmış olamazlar."

"Olamazlar, olamazlar..." dedi Mustafa.

"Olabilirler," dedi Orhan. "Neden

olmasın? Ayşegül yaşından büyük gösteriyordu."

"Hiç bile," diye bağırdı Aslı.

"Benden yalnızca bir karış uzundu. Hem Ayşegül evliliğe karşıydı. Hayatı boyunca hiç kimseyle evlenmeden yaşayacak ve saçlarına bigudi takmayacaktı."

"Bigudi mi?"

Hepimiz Aslı'ya baktık.

Daha önce söylemiştim ya, Aslı'nın herhangi bir konuya yaklaşımı hep 'şaşırtıcıdır. Birbiriyle en ilgisiz konuları bir araya getirebilir.

"Ne bigudisi? Bigudi de nedir?"

Orhan'a bigudinin ne olduğunu anlattım. Demek ki onun annesi saçlarını kıvrırmak için bigudi kullanmıyordu.

"Evet, saçlara takılır," dedi Aslı.

"Benim annem takıyor, ama kendisi için değil."

"Kim için peki?"

"Babam için. Geçen gün babam onu bigudilerle görüp de alay edince öyle söyledi. Bigudilerle saçlarını güzel yapacakmış, bu da babamın hoşuna gidecekmış. Bunu Ayşegül'e anlatmıştım. O da hiçbir erkek için saçına o korkunç plastik parçalarını takmayı düşünmediğini söylemişti. Bigudiye erkekler taksın da ben onları beğeneyim, diye de eklemişti."

"Bigudi mi?" dedi Mustafa. Sonra da yüzünü buruşturdu. Ben bigudi filan takmam.

"Sana söylemedik," dedi Aslı. "Kim Ayşegül'e kendini beğendirecekse ona söyledik."

Mustafa, "Şeyy, tabii," dedi.

"Ayşegül kimi beğenirse..."

Artık dayanamayıp kestim.

"Ne yapıyorsunuz siz? Ayşegül kayıp. Biz ise oturmuş bigudi ve evlilik üstüne konuşuyoruz. Yürüyün, bigudiye, pardon, Ayşegül'ü arayacağız."

Az sonra bir akşam önce oturduğumuz yerdeydik. Her şey her zamanki gibiydi. Konuşuklarımızı düşündük. Ben Robin Hood'u anlatmıştım. Kimse beğenmemişti. Hele Ayşegül hiç beğenmemişti, çünkü Robin Hood zenginden alıp yoksula veriyordu ve aramızda babası zengin olan tek kişi Ayşegül'dü. Sonra Ayşegül elindeki bigudiyle oynaya oynaya gitmişti...

Tam burada durakladım. Bigudi?

Ünlü ama benim adını

hatırlamadığım bir filozofun şuna benzer bir sözü vardı: Büyük şeylere bazen küçük şeylerden ulaşırsız.

Bizim durumumuzda büyük şey Ayşegül'dü. Küçük şeyse, evet, küçük şey çok ilginç bir ayrıntıydı. Deminden beri konuştuğumuz bigudi... Aslı'nın birbiriyle ilgisiz konuları karman çorman edip uzun uzun bigudilerden söz etmesi işe yarayabilirdi. Hepimiz aynı anda hatırlamıştık: Ayşegül'ün elinde ne vardı?

"Bigudi!"

"Eee, ne olmuş?" dedi Aslı.

Beklediğim bu değildi, tabii, daha çok takdir bekliyordum. Çünkü bu bir keşifti. Aslında keşfeden Aslı'ydı, ama bunun farkında değildi. Bu keşfin farkına varan ben oldum. Şöyle dedim:

"Düşünsenize, az önce Aslı durup dururken bigudi üzerine bir sürü şey anlattı. Ayşegül'ü son gördüğümüzde ise elinde ne vardı? Bir bigudi. İşte ben bunun bir işaret olduğunu söylüyorum. Ayşegül'ü bırakıp bigudiyi aramalıyız."

Ter içinde kalmıştım. Hepsi gözlerini açmış hayran hayran bana bakıyordu. Olayı yalnızca kavramakla kalmamış, uzun ve etkileyici cümlelerle onlara ne yapacağımızı ikna edici bir tonda anlatmıştım.

İlk sözü Aslı aldı:

"Aptalca!"

Orhan daha ayrıntıya indi:

"Anlamadım, Ayşegül'ü bırakıp bigudiyi mi arayacağız? Sen oynattın mı?"

"Biz bigudiyi değil, Ayşegül'ü arıyoruz, oğlum," dedi Mustafa.

Beni anlayanların oranı yüzde ile hesaplandığında yüzde sıfır sayılırdı. Sıkıntıyla, Ayşegül'ün evine giderken izlediği yolu izleyerek yürümeye başladım. Hep aynı yoldan giderdi, çünkü annesi özellikle yolu üzerinde bulunan iki ara sokağa girmesini istemiyordu. O iki ara sokak, ilerde birbirine bağlanıyordu .ve taş ocaklarına doğru gidiyordu. Taş ocaklarının bulunduğu bölge ise dinamit patlatılarak

çalışıldığı için dikenli tellerle kapatılmıştı. Oraya yaklaşmak bile yasaktı. O ara sokağa girmeden Ayşegül'lerin evine yöneldim. Evin önüne kadar gelmiştim. Sonra yine geri döndüm. Ara sokaklardan birincisine girip ilerledim. Az ilerde iki sokak birleşti. Dönüşü öteki sokaktan yapmayı tasarlıyordum. Buralara gelmek benim için de yasaktı. Bu yüzden adımlarımı hızlandırdım. Birden ismimin çağırıldığını duydum. Babamın sesiydi ve yaklaşıyordu. Beni asla bu ara sokağa girmiş halde bulmamalıydı. Yeniden bir önceki sokağa yöneldim. İki sokağın birleştiği yerde bulunan terk edilmiş evin eğri büğrü duran tahta kapısından içeri girip saklandım.

Az sonra babam ve Atif Amca'yı gördüm. Saklandığım yere iyice büzüldüm. Babam yine seslendi. Dünyada çıkamazdım. Hem ara sokağa girmemden hoşlanmazdı, hem de şimdiki gizlendiğim yere. Kalbimin güm güm edişi beni sanki yerimden zıplatacak gibiydi.

Uzaklaştılar... Bir süre daha dışarı çıkmaya cesaret edemedim. Bulunduğum yerin içlerine doğru baktım. İnsan ve hayvan pisliklerinin kokusu zaten dayanılmazdı. Soğuk bir rutubet kokusu ise hepsini bastırarak güçteydi. Yerimden doğrulunca bir iki kurbağa cup diye bir birikintinin içine atladı. Hemen ayağımın dibinde duran mavi bigudiyi ise o anda fark ettim.

Cincin Hanım Böğürtlen Toplamaya gidiyor

Cincin Hanım'ın evinde günler hiç de güzel geçmiyordu, çünkü kocasının canı nedense pek sıkındı ve nedenini de Cincin Hanım bir türlü anlayamıyordu.

Kocasının sıkıntısını geçirmek için zavallı Cincin Hanım'ın yapmadığı şey kalmamıştı. Sulu köfte pişirmiş, börek yapmış, sofraya vazo içinde güzel çiçekler koymuş, ama bütün bunlar hiçbir işe yaramamıştı. Kocasının yüzünü birazcık olsun güldürmeyi başaramıyordu.

"Ah bir bilsem, kocamı böyle üzen nedir?" diye içini çekti Cincin Hanım. "Acaba gözleme mi yemek istiyor canı?" diye düşündü sonra.

Hemen gözleme yaparak akşam yemeğinde sofraya koydu. Kocası gelip de gözlemeyi görünce önce

keyiflendi, ama az sonra yemeğe başlayınca yine yüzü asıldı. "Ofur... Pofur..." diye sıkıntıyla içini çekerek üzüntülü gözlerini tavana dikti.

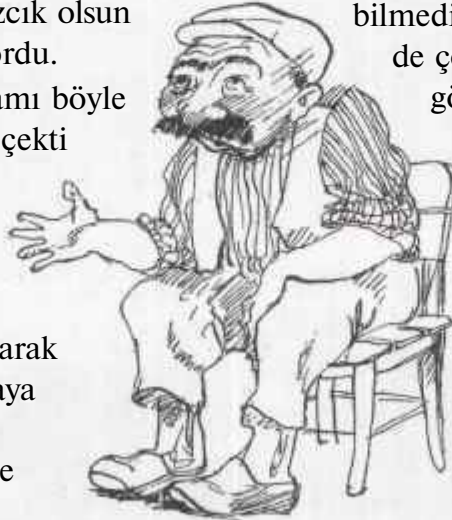
"Hayat ne kadar sıkıcı," dedi sonra.

Cincin Hanım sonunda dayanamayıp:

"Neden böyle sıkıntılı sıkıntılı içini çekiyorsun, keşke bilsem," dedi kocasına. "Üstelik nedenini

bilmediğim için, ben senden de çok üzülüyorum. Belki gözleme istediğini düşünmüştüm ama..."

"Doğru düşünmüştün," dedi kocası, "Ama gözleme yeterli değil ki, bu dünyada gözlemeden başka

şeyler yok mu sanki?"

"Peki ne var başka, sen söyle," dedi Cincin Hanım.

"Sanki gözleme var da, hiç böğürtlen reçelli gözleme yok mu bu dünyada?" dedi kocası ve yine içini çekti.

Cincin Hanım geçen kış başından beri böğürtlen reçeli yapmadığını düşündü.

"Eğer seni bu kadar üzen buysa, hemen şimdi ormana gider, böğürtlen toplar gelirim," dedi. Sonra kovayı kaptığı gibi dışarı çıktı.

Hızlı hızlı yürüyordu. Kocalarına kızan bütün kadınlar gibi tıpkı. Az sonra ormandaydı.

Kovayı bir böğürtlen çalsının dibine koydu ve cebindeki fincanı çıkarıp topladığı böğürtlenleri içine doldurmaya başladı. Bir yandan da söyleniyordu, "Hiç daha önce böyle aptal bir adam görmedim. Gördüğüm en aptal adam, üstelik de benim kocam."

Sonra da elindeki fincanı, "İşte bir fincan doldu bile," diyerek kovaya boşalttı.

Bir fincan, iki fincan, derken kova gittikçe dolmuştu. Fincanı son kez doldurmuştu ki, o anda bir çay kaşığı kadar küçülüverdiğini farkettil!

"Ay ay, bak başıma gelene!" diye bağırdı. "Fincanı nasıl boşaltacağım şimdi?" Sonra öyle hayıflanmanın bir işe yaramayacağını bildiğinden fincanı sapından tutup kovanın yanına doğru çekmeye başladı. Başlangıçta çok güç geldiyse de, çam ağaçlarından dökülmüş iğne yapraklarıyla kaplı yere geldiğinde fincan daha kolay

kaymaya başlamıştı. Küçük karıncalar koşuşturup duruyorlardı.

"Merhaba karıncalar," dedi Cincin Hanım. "Çok çalışıyorsunuz. Eee, tabii, herkes bir şeyleri sürüklemek zorunda..."

Ama karıncaların hiç de Cincin Hanım'la söyleşecek zamanları yoktu sanki.

"Birazcık ara verip benimle konuşamaz mısınız?" diye bağırdı Cincin Hanım. "Aman canım, ben de

kendi kendime konuşurum, kimse de anlamamış olur." Sonra da sırtını fincana dayayıp oracığa oturuverdi.

Tam o anda ensesinde birinin sıcak soluğunu hissederek arkasına döndü. Bir tilkiydi bu, gülümsüyor ve kuyruğunu sallıyordu.

"Ooo, Tilki Bey, siz de buralardasınız demek," dedi Cincin Hanım tilkiye. "Neyse ki, tavuklarımın şeyde olduğunu bilmiyorsun, şeyde... Aman aman az kalsın ağzımdan kaçırıyordum. Hiç sana söylenir mi böyle şeyler."

Tilki sesini iyice yumuşatıp, sevimli gözükmeye çalışarak:

"Ne olur söyle, nerede tavukların?" diye sordu.

"Yo, yo," dedi Cincin Hanım. "Ben ağzımdan kaçırmadıkça asla öğrenemezsin tavuklarımın yerini, hem zaten beni oyalama, işim var; bak şu fincanı kovanın yanına götürmeliyim."

"Dur," dedi tilki. "Fincanını ben götürüyüm, sen de bu arada konuşmanı sürdürürsün."

"Oh neyse," dedi Cincin Hanım. Rahatlamıştı. "Tavuklarım... Allahım! Az kaldı ağzımdan kaçırıyordum."

"Konuş, konuş," dedi tilki. "Sen ağzından kaçırır mısın hiç?"

"Evet, evet, genellikle kaçırmam,"

dedi Cincin Hanım. "Ama biliyorsun birden oluyor bu. Yani bütün söylemek istediğim şu ki, tavuklarım... Bak! Az kalsın yine kaçırıyordum. İşte kovanın yanına geldik, fincanı yere bırak da söyleyeyim."

"Tamam, haydi söyle," dedi tilki. "Onlara bir şey yapmayacağım."

"Tavuklarım... Tavuklarım..." dedi Cincin Hanım kahkahayla.

"Tavuklarım her yerde sayılır, çünkü tavuğa ihtiyacı olan köylülere sattım hepsini, artık tavuklarım yok!"

Tilki bunları duyunca aldatıldığını anladı ve öyle bir utandı ki hemen ormana kaçıp saklandı.

"Ha ha ha... Kurnaz tilkiyi ne güzel de kandırdın." Bu Kara Kurt'un sesiydi.

"Merhaba Kara Kurt!" dedi Cincin Hanım.

"İyi ki geldin; şu fincanı kovaya boşaltmama yardım eder misin?"

"Yo," dedi Kara Kurt. "Ben öyle tilki gibi kolay kandırılmam."

"Seni kandırmaya çalışmıyorum," dedi Cincin Hanım. "Ama sen yine de benim dediğimi yapsan iyi olur. Yoksa İpliksiz Tek Gözlü 'yü çağırırım görürsün."

"İpliksiz Tek Gözlü mü? Hah ha... Çok kocakarı uydurması duymuştum,

ama herhalde bu yenisi," diye güldü Kara Kurt.

"Uydurma değil," dedi Cincin Hanım. "Hem ben o kocakarılarla da pek benzemem; baksana çay kaşığı kadar boyum var benim. İpliksiz Tek Gözlü de benim yardımcımıdır."

"Bu yardımcımı görmek isterdim," dedi Kara Kurt.

"Öyleyse şu cebime sok burnunu da iyice bak," dedi Cincin Hanım.

Kurt söyleneni yaptı ve Cincin Hanım'ın cebindeki dikiş iğnesi burnuna batıverdi.

"Of!" diye bir çığlık atarak kaçmaya başladı Kara Kurt, ama Cincin Hanım arkasından seslendi:

"Hey, dur bakalım, önce fincanı kovaya boşalt, ama sakın bunu yaparken fincanı eğik tutup da içindeki böğürtlenleri dökme, yoksa İpliksiz Tek Gözlü yine canını yakar!"

Kara Kurt böyle bir şeyi asla istemediğinden, hemen Cincin Hanım'ın dediklerini aynen yaptı; sonra da aynen tilkinin yaptığı gibi son hızla oradan kaçtı.

Cincin

Hanım kahkahalar atarak onun arkasından bakıyordu ki, kovasının yakınlarında bir ayak sesi duydu. Koca Ayı'ydı bu.

"Merhaba, merhaba!" dedi Cincin Hanım incecik sesiyle. Selam verirken öyle çok eğildi ki, etekliği yere süründü.

"Bu güzel yaz gününde ormanların kralı sayın Bay Koca Ayı'yı görmek benim için ne şeref..."

Ayı kovanın içini koklayarak, "Evet, öyledir," dedi.

Cincin Hanım gülerek:

"Ne kadar şanslıyım sayın kralım. Gördüğünüz gibi bir kova böğürtlen toplamıştım da. Tabii benim gibi küçük bir hanım için bu günlerde ormanda yalnız dolaşmak tehlikeli oluyor. Belki siz kovamı taşımamda bana yardımcı olabilirsiniz."

"Sanmıyorum," diye homurdandı ayı. "Böğürtlen yemeyi tercih ederim."

"Tabii," dedi Cincin Hanım. "Ama siz bir kralınız ve krallar öyle sıradan insanlara benzemezler. Böğürtlenleri nasıl olsa yiyebilirsiniz,

ama bir kimseye yardım etmek tam size göre soylu bir davranış olur."

"Bana ne," dedi ayı. "Ben böğürtlen yiyeceğim."

Sonra da kafasını kovaya uzattı. Cincin Hanım şimşek hızıyla atıldı ve ayının kulağının arkasını kaşımaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ayı.

"Kulağının arkasını kaşıyorum; hoşuna gitmedi mi yoksa?"

Ayı:

"Gitti gitti," diye homurdandı.

"Hatta böğürtlen yemekten bile daha güzel sanki."

"Eğer sayın kralım benim kovamı yola kadar taşımak inceliğini gösterirse ben de onun kulağının arkasını istediği kadar kaşıyım," dedi Cincin Hanım.

"Hımm, hiç de fena olmaz," dedi ayı homurdanarak.

Yola geldiklerinde ayı kovayı büyük bir dikkatle düz bir taşın üstüne koydu.

"Çok teşekkür ederim," dedi ayıya.

"Ben de sana teşekkür ederim," dedi ayı ve kocaman adımlarla ormana doğru yürüdü gitti.

Ayı gittikten sonra Cincin Hanım yine normal boyuna döndü; kovayı eline aldı ve eve doğru yürümeye

başladı.

"Küçük de olsa başarabilir insan," dedi kendi kendine. "Yalnız nasıl davranmak gerektiğini bilmeli. Kurnazlara kurnazlıkla, korkakları biraz korkutarak, güçlülere gelince onların da kulaklarının arkasını kaşımali biraz."

"Ama asık yüzlü kocaları yola getirmenin tek bir yolunu biliyorum, o da böğürtlen reçelli gözleme."

Yaşanmış Hayvan Hikayeleri'nden Seçmeler

Yazan: Tülün Yalçın, Resimler: Güngör Kabakçıoğlu

ANAÇ MIZMIZ

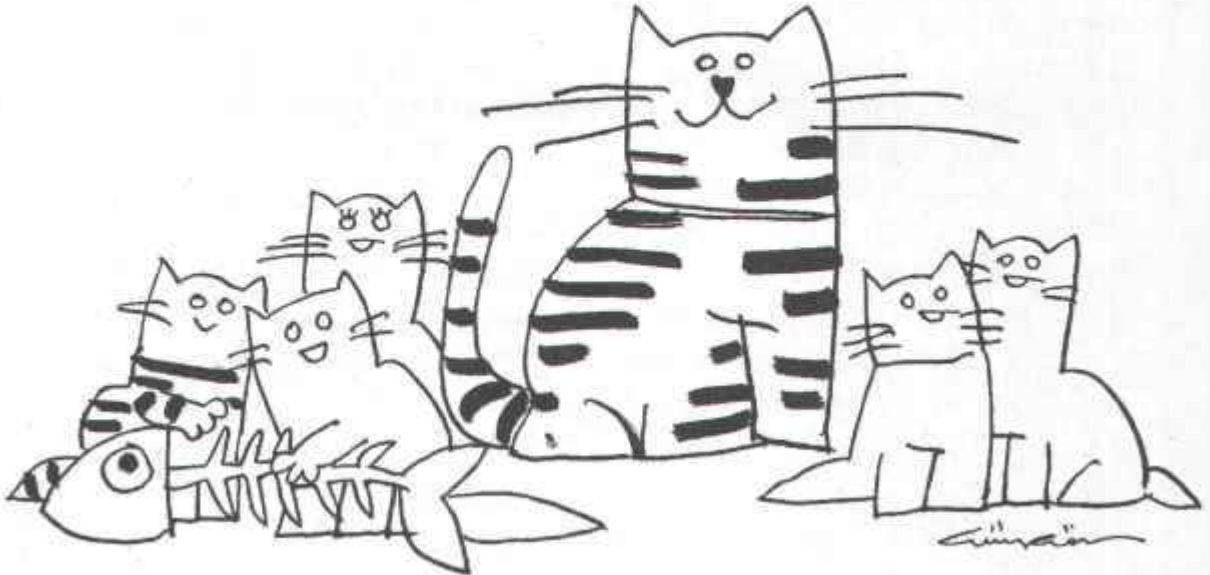
Mızmız, eve kendini zorla kabul ettiren, ne istediğini bilen, dünya güzeli, tekir, beyaz, dişi bir kedydi.

Bir zaman sonra yavruları oldu. Çok cömert bir anne; her gelişinde yavrularına bir oyuncak(!) getiriyor. Bu, ya ufak canlı fare, ya kertenkele, bazen de, ne yazık ki, bir kuş oluyordu. Yavrular annelerinin sarmaşık gülünden tırmanarak balkona gelmesini dört gözle beklerlerdi.

Kızım pazar sabahları kalkmak bilmez. "Hadi kalk," diye odaya girip çıkıyorum. Odaya yavru kediler daldı. Uyanmasına yardımcı olur

diye, kapıyı açık bıraktım. Biraz sonra uyukulu bir sesle kızım bağırdı: "Anne çabuk gel, odamda acayip bir şey var." Bir de ne göreyim, yavrular kocaman, ayıklanmış bir palamutla oynuyorlar. Almak istedim, kıyamet kopuyor; bana vermek istemiyorlar. Zar zor balkona koydum. Hayret! O küçücük şeyler o koca balığı yiyip bitirdiler. Anneleri de karşılarında yatıp bu olayı büyük bir memnuniyetle izledi.

Mızmız'ın evde hırsızlık yaptığı hiç görülmemişti! Acaba bu palamutu nereden, nasıl ele geçirmişti?!

MİSAFİR ATMACA

Kırlık yılların sonu... Maraş'ta, geniş bahçeli bir evdeyiz. Bahçede her türlü hayvan var. Tavuklardan birinin dokuz civcivi oldu. Gün geçtikçe civcivler eksiliyor; ben sıkı takipteyim. Kediler zan altında, ama bir şey göremedim.

Civcivleriyle tavuğu hava almaları için bahçeye çıkardım; gözümü onlardan ayırmıyorum. Üzerimden bir kuş pike etti. Biraz ileri kondu; tavuk hemen gıdıklayarak civcivleri kanadının altına topladı. Suçlu bulundu diye, o hırsıyla koca bir taş fırlattım. Yanına düştü, korkmadı, taşa hayretle baktı. İyice yaklaşmış baktım, ya atmaca, ya da kerkenezdi. Kovalamak için kolumu uzatınca hop bileğime kondu, canımı acıtırmasına tuttu. Hayret! Hiçbir yere gitmeye niyeti yok. Ganimet bulmuş gibi eve koştum. Evde çok memnun, omuzdan omuza kondu. Verilen peynir veya et parçalarını pençesi ile tutup çekiştire çekiştire afiyetle yedi. Sonra kucığıma atlayıp kanatlarını hafifçe uzatıp uyudu. Hiç

böyle kedi gibi yatan bir kuş görmemiştim.

Bir gece kaldı. Ertesi sabah havada kuşlar uçuşuyordu, cam kenarına kondu. İlk defa gitmek istediğini belirtti. Ben de onu hemen balkona bıraktım. Bir müddet durdu, sağa sola baktı ve uçtu.

Üç beş gün sonra balkona çıktığımda onu bir kenara konmuş bekler buldum. Hemen koluma atladı. Gene okşadım, doyurdum. Biraz kucakta, biraz koltuk kenarında uyudu. Ertesi gün yine gitmek istedi.

Bu ziyaretler haftada bir iki defa ben okula dönene kadar devam etti.

BİLİMOYUN

FATİH ERDOĞAN

"Ben Hımmm'ladıkça televizyonda çizgiler oluşuyor! Neden?" diye bağırmıştım. Aslında televizyonda sık sık çizgiler oluşur da pek önemsemeyiz. Diyeceksiniz ki, bu çizgiler neden bu kez dikkatini çekti? Haklısınız, özellikle hava biraz bozuk olduğunda ekranda yatay bazı çizgilerin dolaştığı, aşağı yukarı inip çıktığı olur. Bu kez bu çizgileri önemsememin nedeni bu çizgilere ağzımın içindeki "Hımmm" sesiyle kumanda edebildiğimi fark etmem oldu. Evet, şaşırmayın. Sesimi alçaltıp yükselttikçe çizgi de ekranda aşağı yukarı inip çıkıyordu. Bu inanılmazdı.

"Sen gördün mü?" dedim Acar'a.

"Neyi?" dedi.

"Bak şimdi," deyip yine

"Hımm"lamaya başladım. Biraz sonra aynı çizgi yine ortaya çıktı. "İşte," diye bağırdım. "Şimdi görüyor musun?"

"Neyi?" dedi Acar yine.

Dalga mı geçiyor, diye yüzüne baktım. Hayır ciddiye. O benim gördüğümü görmüyordu. Hemen başka bir kanala geçtim. Yine aynı sesi çıkardım. Önce bir şey olmadı. Sesimi değiştirip yine denedim. Bir süre sonra aynı şey oldu.

Ve oturup düşünmeye başladım. Kafamdakileri Acar'a ayrıntılı olarak anlatsam iyi olacaktı. Aslında sevinmeliydim, çünkü kafamdaki böyle bir sorunu paylaşabileceğim biri yanıbaşımdaydı. Ayrıca okurlarım da vardı. Yani yalnız değildim. Bunları düşünürken Acar da bana bakıyordu. İşte beni dinlemeye ve sorunumu çözmeye hazır bir yakın dost, diye

düşündüm. Bana yardım etmek istediğini uzunca bir süredir gözlerini bana dikmesinden anlamıştım. Ona doğru döndüm, "Anlatmamı istiyorsun, değil mi?" dedim.

"Yoo," dedi. "Neyi anlatacaksın?"

"Ekrandaki çizgileri," dedim. "Bana onun için bakmıyor muydun?"

"Hayır," dedi. "Sana bakıyordum, çünkü patlamış mısır istiyorum ve henüz bunu kendi kendime yapamıyorum. Belki sen yardım edersin."

Derin derin içimi çektim. Az sonra bir çanak dolusu patlamış mısırla yine karşımdaydı.

"Hımmm, dediğinde ne oluyor demiştin?"

"Ektranda çizgiler oluyor."

"Ama ben o çizgileri görmüyorum."

"Evet, görmüyorsun. Bu da bana şunu düşündürüyor: Bu konu tümüyle benim çıkardığım sesle ve benim görüşümle ilgili. Yani ben hımmmladıkça ne olduğuna bakmak gerekir."

"Sen hımmmlayınca ne oluyor?"

"Ses tellerim titreşiyor. Ses tellerimle birlikte gözlerim de titreşiyor."

"Eee?"

"Ektradaki görüntü bir elektron demetinin ekranı yukardan aşağıya paralel çizgilerle taramasıyla oluşuyor. Bunu gözümüzle fark edemiyoruz. Ama ben hımmmladığımda ekrandaki görüntünün paralel çizgiler halinde oluşma hızıyla gözümün titreşimi aynı olunca bu çizgileri fark ediyorum. Titreşen göz de benimki olduğundan bunu yalnızca ben görüyorum."

Acar'ın bu buluşumdan çok etkilendiği bakışlarından anlaşılıyordu. Ona bu konuda okuduğum yazının TÜBİTAK'ın "Gündelik Bilmeceler" adlı kitabında yer aldığını söylemeliydim.

Baykuşların en belirgin özellikleri kocaman gözleridir. Gözbebeklerini döndürmeyi beceremediklerinden arkaya bakmaları gerektiğinde başlarını tümüyle çevirirler. Bacakları ve pençeleri çok güçlüdür. Antarktika dışında her yerde yaşarlar. Açlık tehlikesiyle karşılaşmadıkça pek göç etmezler. Gözlerini koruyan özel bir zar sayesinde gündüzleri de gece olduğu kadar iyi görebilirler. Küçük memeli hayvanları, balıkları, böcekleri ve kuşları yiyerek beslenirler. Yuvalarını pek özenmeden ağaç kovuklarına, bina kuytularına kurarlar ve yaklaşık yedi yumurta yumurtlarlar. Yumurtaların üzerinde dişi baykuş yatar, ama bebeklerin bakımını genellikle anne ve baba birlikte yaparlar.

21

*Kaynak: The Hamlyn
Childrens Animal World
Encyclopedia, 1962.*

Fatih Erdoğan

BİR KÜŞ OLSAM!...

UÇSAM UÇSAM, KÜŞLARLA KONUŞSAM

UÇSAM UÇSAM, GÖĞE ÇIKSAM

PILOTLARLA TANIŞSAM...

DENİZCİLERİ BAŞIRTSAM...

UÇAN BALIKLARLA YARIŞSAM...

KUŞ YUVALARINDA YAŞASAM...

KORKULUKLARLA DOST OLSAM...

YAKALANSAM, BİR KAFESTE SANA GELESEM
BENİ YİNE SEVER MİSİN?..
ANNEM DEDİ:
SEVERİM, SENİ
KUŞYEMİYLE
BESLERİM!

DEDİM Kİ : ANNECİĞİM , MADEM KUŞ BİLE
OLSAM BENİ SEVERSİN,
KUŞ OLMASAM DA BİR TEREXİLLİ
EKMEK VERİR MİSİN?

BİR KİTAP BİR YAZAR

SELMA ERDOĞAN

Yaşanmış Hayvan Hikâyeleri Tülün Yalçın

Resimler: Güngör Kabak o lu, Mavibulut Yayınları, 1998. 109 sayfa.
ISBN 975-310-105-8

Hayvanlar her zaman ilginçtir. Kimileri insanlara yakın yaşırlar. Beslenmeleri, barınmaları için insanlara muhtaçtırlar. Kimileri ise vah şidir. İnsanları pek sevmezler ve yanlarına yaklaşıldığında tepki gösterirler. Bu kitap, daha çok, insanlarla birlikte yaşımaya alışı ı, onlarla işbirliği yapmış olan hayvanların ilginç hik yelerinden oluşuyor. Kediler, köpekler, hatta fareler hep insanlara yakın yaşımışlardır. Kediler sokulganlıklarıyla bizdeki şefkat duygusunu beslerler. Köpekler ise sahiplerine sadıktırlar ve bu duygu köpek sahiplerinin ho ına gider. Fareler? Onları pek sevmeyiz, ama ne yaparsak yapalım fareler insanoğlu var oldu ca hep var olmuşlar ve insanların kilerlerinde, mutfaklarında, depolarında sakladıkları yiyeceklerine ortak olmaktan çekinmemişlerdir. Kimi zaman hastalık ta ımışlar, kimi

zaman eğlence kaynağı olarak çizgi   k lere kahramanlık etmişlerdir. Bu kitapta yer alan   k lerin en önemli özelliği hepsinin gerçek olması, hatta hepsini kitabın yazarının kendisinin yaşı ı olması. Çoğu komik, ama kimi zaman da hüzünlü bu   k leri sonuna kadar bitirmeden bu kitabı elinizden bırakamayacaksınız.

Kendisi de gönüllü bir hayvan dostu olan yazar bu kitabının geliriyle hayvanlar için bir şeyler yapmaya  alı ıyor. İstiyor ki, insanlar hayvanlara (ve tabii insanlara da) karşı daha duyarlı olsunlar, hayvan deyip de görmezden gelmesinler. Onların da duygulan düşünceleri var. Anlıyorlar, ama her zaman anlatmayı ba aramıyorlar. Sevmekten, ilgi görmekten ho lanıyorlar; bunun kar ılı ını da vermek istiyorlar, ama insanlar tarafından hor görülmekten öyle korkuyorlar ki... Hayvanlara daha dostça yakla ılan bir dünyada hem biz, hem de hayvanlar daha mutlu ya ayabiliriz...

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLER

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih Erdoğan

Artık Kendim Çizebilirim Fatih Erdoğan

Aç Tirtıl Eric Carle

Annem ve Ben Leyla Sakpınar

Kardeşim Ve Ben Leyla Sakpınar

Babam ve Ben Leyla Sakpınar

Dedem ve Ben Leyla Sakpınar

Sevgi Kitabı Nuran Turan

Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu

Saklambaç Oyunu Nuran Turan, *Mistik*

Barış Çiçeği Nuran Turan, *Turgut Keskin*

Yok Devenin Başı Nuran Turan, *Sibel Demirtaş*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM

Fili Yuttu Bir Yılan Fatih Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor Fatih Erdoğan

Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih Erdoğan

Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan

Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih Erdoğan

Geçiyordum Uğradım Fatih Erdoğan

Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih Erdoğan

Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih Erdoğan

Kuşumu Kim Kışkırladı? Fatih Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü Fatih Erdoğan

Korkunc Korkuluğun Korkusu Fatih Erdoğan

ÖYKÜLERLE EĞİTİM

Yağmur Yatağını Islatınca Jülide Sevim Ayşın Yıldız

Sünnetçioğlu

Kim Korkar Gambliom'dan Nuran Turan *Sibel Demirtaş*

Pofuduk Tembeller Ülkesinde İlda Delimenkanoğlu *Melek*

Öndün

Küçük Beyaz Bulut Serpil Ural

Yıl Dede'nin Dört Kızı Perihan Karayel

Etekleri Zil Çalan Kız Nilgün Mete *Aydıl*

Nil Soru Soruyor Seza Aksoy *Ümit Ögmel*

FINDIK KİTAPLAR

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykıl *Bişku*

Bir Işık Bin Işık Handan Derya

Halil'in Yeni Ayakkabıları Turan Akingüç *İnceer*

EDEBİYATA DOĞRU

Serdar'a Öyküler Nuran Turan *Saadet Ceylan*

Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan *Mehmet*

Koyunoğlu

Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan *Saadet Ceylan*

Serdar'ın Rüya Kapanı Nuran Turan *Mustafa Delioğlu*

Kapadokya'nın Sırları Nuran Turan *Nuri Abaç*

Nasreddin Hoca Eğlence Köyü Nuran Turan *Nazım Erkmen*

Nasreddin Hoca Ve Serdar Nuran Turan *Nazan Erkmen*

Gönül KUŞU Michal Snunit *Fatih Erdoğan*

Atatürk ve Serdar Dolmabahçe'de Nuran Turan

Atatürk ve Serdar Anıtkabir'de Nuran Turan

Atatürk ve Serdar Yalova'da Nuran Turan

Atatürk ve Serdar Pera Palas'ta Nuran Turan

KİTAP KURDU

Küçük Prens Saint-Exupery

Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak

Seni Seviyorum COCO Güngör Köknel

Penguen Tigi'nin Özlemi Melek Güngör

Onu Seviyorum Fatih Erdoğan

Sen Bir Kızıldere'lisin Hannes Janosch

COCO Ve Sirk Yıldızı Güngör Köknel

İsmail ve Babamın 68 Kuşağı Necdet Necdin

Benim Orkestram Sizinizi Döver Melek Güngör

Çirkin Çirkef Cinleri ve Gül Sokağı Sakinlerinin

Savaşı Dilek A. Bishku

Anıtların Öyküleri Adnan Özyalçın

İlk Zıppır Bilmeceler Yavaş Ural

Kolo Vedat Dalokay

Masallarla Dünya Gezisi Gulçin Alpöge

Yaşanmış Hayvan Hikâyeleri Tülün Yağın

BİLGİ/BİLİM/ARAŞTIRMA

Kütüphanecilikte Bilgisayara Geçiş Mesut Yavaş

Anadolu Liselerinde Kültürel Sorunlar Meral Alpay

Çocuk Kültürü İpşiroğlu

İlköğretim Kurumu Seçme Nilgün Bınsık

Kitap kataloğumuzu ve fiyat listemizi edinmek için 0212-252 63 75 numaralı telefonu, 0212-244 08 60 numaralı faksları kullanabilir veya mavibulut@superonline.com adresine elektronik posta gönderebilirsiniz.

Hayvanları sever misiniz?
Hayvanlarla ilgili hikâyeleri? Onların bizi
şaşınkılığa düşüren maceralarını?
Hayvanları konu alan hikâye ve masallar
genellikle çok ilginçtir.
İşte Tülün Yalçın, bu kitabında çeşitli hayvan
hikâyelerini bir arada sunuyor...
İlginç olanı şu: Bu hikâyelerin tümü yazarın
başından geçmiş olayları konu alıyor.